

Győri László

Kiment a ház az ablakon

Tarka metlachs folyosó
kockáján csörgő morzsoló
ontja a sárga tengerit
*májusi morzsol*t hirdetik

világra szóló betűi
anyámnak ahogy kitűzi
ablakunkba mint a jó hírt
mely ezúton kitudódik

fekete fényes antracit
három ontja a lángjait
megannyi kísérteties
lidérc ajtónyitásra les

mind a három csak addig **él**
ameddig az a két tenyér
ajtót nyit nekik enni ad
a láng az **élet** ennyi csak

a kamrában hármaz osztat
három rekesz egy a rozsnak
egybe búza egybe **árpa**
mind a jövőendő határba

a határt hogy elorozták
üres kamra **üres** ország
szelet kenyérjegyen **élünk**
édes Jézus légy vendégünk

kecske **ődöng** az udvaron
tejjé lesz az eperfalomb
tejjé a fű a ház előtt
meglegeli a szintetőt

kis kertben egész nyáron **át**
bugyborékol a borvirág
kibugyogja a szirmai
lecsuklik este **újra** nyit

padlásan a marokszedő
ágból amely görbére nő
szemfüles ember lelte meg
annak ez **éppen** jó lehet

az **ásó** ha múlik az **ősz**
már nem a régi nyári bősé
akár a költöző madár
kitelelő helyére száll

kapa fején a kapanyél
egész télen **át** henyél
tavaszra kiszárad lötyög
ékkért vagy vízért könnyörög

vödörben **ázik** reggelig
nyele megdagad vihetik
üti is már a kalapács
a kalapáccsal a kapás

telente szikra **özönű**
bakon bicegő köszörű
élezi a disznóölőt
a visítást **ólunk** előtt

fa derekán hosszanti mély
vízben forog a kőszegély
favágón **áll** mert lába nincs
a félkész mű hiába kincs

félkész **örökre így** marad
mert a játszma hatalmasabb
sürgetőbb **örökre** a sakk
minden biccenés emiatt

kasza lóg ereszalj alatt
várja a búzát a nyarat
a nyár hahogyha **érkezik**
élet habosra **élezik**

idő múltával a búza
gondját nagyobbakra bízva
ezer **évig** millióig
eresz **árnyékán** halódik

a kaszaüllő mereven
hever a megszokott helyen
gyökér görcsébe **ütötték**
mert az sohase reped szét

a tokmány meg a kaszakő
nagy bujdosó jövő-menő
istállóablakba kívül
ahogy a pókhálóba **ül**

mellette csorba százéves
kihunyt otffejtett mécses
a kanóc csutakja hibbant
avas бүdös zsríba fulladt

a fakampón durva istráng
húzza a múlás **árnyékát**
horizontot szűkre metsző
a két zsarnok szemellenző

a két oldalt letakarta
nem nézhettünk jobbra balra
csak előre vitt a kényszer
hol szelíden hol veréssel

góréból a kukoricacső
léc közül hömpölyög elő
forog csörög a morzsoló
morzsolódik a folyosó

a kert elé deszkapalánk
van fölhúzva mintha talán
azzal mélyen eltitkolnák
az **évszázados** diófát

az alma férges kukacos
de a kisfiú **óvatos**
ügy harapja a kis malac
kipöndörül a kis kukac

a sóska a lucernásban
nő a szétszórattatásban
mint a nyulacska meglapul
fűlön csípi a gyermekujj

ez is meg az is erre van
itt van **és** olyan messze van
hogy már sohase láthatom
nyoma sincsen de volt-e nyom

kiment a kert kiment a ház
vele a sok **év** az a száz
az a száz **év** eladódott
boldogtalanok a dolgok

a sok eszköz ember kettő
teli szekrény **övszj** kendő
tányér tető fában a szű
a sírokon a koszorú

kiment a ház az ablakon
kiment a négy **üveglapon**
szilánkokra tört mind a négy
fekete lyukba hull a légy